

תת"ע 13206/01/20 - אייל סאסי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 13206-01-20 מדינת ישראל נ' אייל סאסי

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
המבקש: אייל סאסי
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה להורות כי הדין בהליך דנן ייערך בדלתיים סגורות וליתן לגביו צו איסור פרסום הכולל את פרטי זהותו של המבקש.

א. העובדות הצריכות לעניין:

1. ביום 15.1.19 נערכה כנגד המבקש הודעת תשלום קנס מסוג ברירת משפט בגין נהיגה בדרך עירונית, בה המהירות המותרת היא 50 קמ"ש, במהירות של 73 קמ"ש.
2. המבקש הגיש בקשה להישפט בגין העבירה נשוא הודעת תשלום הקנס, וביום 30.1.20 הוגש כתב האישום נשוא ההליך דנן.
3. ביום 13.9.20 התקיים דיון במעמד הצדדים במסגרתו הוצג הסדר טיעון שקיבל תוקף של פסק דין. במסגרת הסדר הטיעון, תוקן כתב האישום כך שהמהירות שיוחסה למבקש עודכנה למהירות של 70 קמ"ש והושת על המבקש קנס כספי בסך 750 ₪.
4. ביום 15.9.20 הוגשה הבקשה מושא החלטה זו.

ב. טענות הצדדים:

5. בבקשתו, המבקש מפנה לכך שהוא מועסק כנהג וטוען כי העסקתו הנוכחית מצויה תחת חוזה תקופתי. לאור האמור, המבקש סבור כי פרסום ההליך דנן, עם פרטי זהותו, עלול לפגוע בשמו הטוב, בזכותו לפרטיות ואף לפגיעה "אקוטית" במקום עבודתו ובאפשרות קידומו בעתיד. לטענת המבקש, בנסיבות העניין עקרון פומביות הדין נסוג מפני הפגיעה החמורה בפרטיותו ולתמיכה בטענתו זו הוא מפנה לשורה של פסקי דין שניתנו בהליכים אזרחיים.
6. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי עם הגשת הבקשה להישפט, המבקש ויתר על זכותו לפרטיות. בהקשר זה מדגישה המשיבה כי באם המבקש היה משלם את הודעת תשלום הקנס, אזי לא היה נפתח ההליך המשפטי ועברו התעבורתי היה נותר חסוי ונשמר במאגרי משטרת ישראל. עוד בהקשר זה מדגישה המשיבה כי המבקש הודה בביצוע העבירה ולפיכך אינו עוד בחזקת חף מפשע.
7. כמו כן, המשיבה מפנה לכך שהדין הפומבי ואפשרות פרסומו באים להגן על ערכים שונים, ביניהם, שקיפות

ופיקוח על ההליכים המשפטיים המתנהלים בין כותלי בתי המשפט. זאת, כאשר לשיטתה, הבקשה דנן אינה עולה בקנה אחד עם החוק ועם האינטרס הציבורי, והחשש שפרסום ההליך הדיוני יביא לפגיעה בשמו הטוב ובסיכויי קידומו בעתיד אין בהם כדי להביא לחסות את הדיון. בהקשר זה מדגישה המשיבה כי בכל הליך פלילי/תעבורתי יש משום פגיעה בשמו הטוב של האדם.

ג. דיון והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, כמו גם בפרוטוקול הדיון מיום 13.9.20 ובפסק הדין שניתן במסגרתו, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להידחות.

8. בפתח הדברים יש להדגיש כי הבקשה דנן הוגשה כיומיים לאחר שהסתיים הדיון בהליך עם מתן פסק הדין. במצב דברים זה, חלקה של הבקשה שעניינו הבקשה בעריכת הדיון בדלתיים סגורות (בהתאם לסעיף 68(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "**החוק**")) הינה תאורטית בלבד ולפיכך דינה להימחק.

9. לאור האמור, נותר בפנינו חלקה של הבקשה שעניינו במתן צו איסור פרסום הכולל את פרטי זהותו של המבקש.

10. סעיף 70(ד) לחוק קובע כדלקמן:

"בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, לשם מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם".

11. כלומר, החוק מונה רשימה של נסיבות אשר עקרון פומביות הדיון עשוי לסגת מפניהם: הגנה על בטחונו של בעל דין או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון, מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם, מניעת פגיעה בפרטיות של אדם בשל חשיפת מידע רפואי עליו, מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית.

12. בענייננו, טענת המבקש היא כי צו איסור הפרסום דרוש על מנת למנוע פגיעה חמורה בפרטיותו. אולם, המבקש נמנע מלפרט מהו אותו מידע שחשיפתו עלולה לפגוע פגיעה חמורה בפרטיותו ואף נמנע מלציין כיצד תתרחש אותה פגיעה. ודוק, כפי שניתן ללמוד מלשון החוק, פגיעה בשמו הטוב של המבקש אינה מהווה עילה למתן צו איסור פרסום וכך גם החשש מפני פגיעה במקום עבודתו או באפשרותו לקידום עתידי.

13. לאור האמור ולאחר שכאמור לעיל עיינתי גם בפרוטוקול הדיון מיום 13.9.20, אני סבורה כי הבקשה למתן צו איסור פרסום אינה עומדת בקריטריונים הקבועים בחוק וכי אין בפרסום ההליך כדי להוביל לפגיעה חמורה בפרטיותו של המבקש. לפיכך, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אלול תש"פ, 17 ספטמבר 2020, בהעדר

עמוד 2

הצדדים.